Ч. 12. Неділя 30 (17) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників на-саж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

69 засїданє I. сесиї IX. періоду.

Вчерашнє засїданє сойму відкрив п. Маршалок о год. 10½ перед полуднем.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі внесеня і петициї, зголошені наглячі внесеня і інтерпеляциї.

Наглячe внесенє поставив посол Т. Старух в справі недостачі праці в фабриці машин в Сяноцї.

З черги забрав голос п. Левицкий і заявив, що вчера лучила ся подія доси небувала в галицкім соймі. Именно в соймовім будинку при виходї з салї нарад нападено і зневажено члена українського клюбу п. Т. Старуха з причини его дїяльности в соймі, а зневаженя допустив ся чоловік, котрий не належить до тої палати і користав з доступу до дневникарскої льожі. То насильство — говорив п. Левицкий — є зневаженєм цілої палати і внаслідок того зістала загрожена свобода дїяльности посольскої. Бесїдник питає супротив того п. Маршалка краєвого, які наміряє видати зарядженя, аби подібні насильства в соймовім будинку більше не повторили ся і яку сатисфакцию одержить в той спосіб зневажений член палати. На случай, коли би не була запоручена повна посольска ненарушимість, бесїдник заявляє, що его клюб не міг би на дальше брати участи в нарадах тої палати.

Є. Е. п. Маршалок краєвий: На питанє поставлене до мене, заявляю, що слїдує: Ніхто більше як я, а певно що зі мною і цїла палата сожалїє над сумною і просто обурюючою подією, яка лучила ся вчера. Мушу ствердити, що той пан, о котрого йде, мав дневникарску карту, внаслїдок чого мав вступ до дневникарскої льожі, а тим самим і на коридори палати. Не може ніхто від мене жадати, аби я кому небудь а особливо дневникарям заборонив участи і побуту на соймових коридорах. Що до вчерашної події уважав, що я одиноким моїм обовязком, зі взгляду на ціху тої події, повідомити о тім полїцию, а нинї одержав я відозву від дирекциї полїциї, що цїлу справу, разом з описом еї відступила она прокураториї державній. Рівночасно я зарядив, що потреба, аби той пан, котрий після дотеперішних вістий був причиною вчерашної події, не мав від тепер вступу до дневникарскої льожі.

П. Т. Старух забравши з черги голос, заявив, що промовляє в справі особистій, аби пояснити перед палатою своє становище. Часопись „Руский Селянин“ не є рускою ґазетою, лише печатана рускими буквами, а видавана з якогось близше бесїдникови незвістного фонду. Від часу як та ґазета виходить, нападає в простацкий спосіб визначних людий рускої народности. На доказ своєї бесїди відчитує п. Т. Старух з „Руского Селянина“ з дня 20 січня сильветки руских послів, в котрих автор висьмівaє одежу послів: Т. Старуха, Содомори, Думки і инших.

Покликавши ся відтак на сьвідоцтво п. Длуґоша, підніс п. Т. Старух, що напад був зовсїм несподїваний, що напастник кинув ся на него і хотів его бити кулаками, а коли бесїдник заслонив ся руками, почав его бити палицею. На щастє брат бесїдника, п. Антін Старух поміг вирвати напастникови з рук палицю. Бесїдник каже, що дїлав у власній обороні, а то все не его вина, що він живійшої вдачі. Бесїдник цїлих пятнайцять лїт, від коли є на пенсиї, не був нїколи за нїчо караний а все обходить ся з людьми лагідно.

Відтак відкрив п. Маршалок дискусию над наглячими внесенями п. Скварка в справі уміщеня руских написий на будинках в всхідній Галичинї, перервану задля недостачі комплету на вечірнім засїданє.

В дискусиї промовляв п. ґр. Пінїньский, котрий підніс, що рускі написи суть майже всюди на будинках публичних у всхідній Гали-

12)

Зрабоване „Реґента“.

Сьміховинка — М. Блянка.

(Конець).

Кеті була дуже неспокійна. Она через цїлий сей день не чула нічогісенько про Віктора.

Що стало ся?

Она походжала в своїй комнатї в готели, підслухувала кождий шелест, ставала відтак знов коло вікна і дивила ся в одну міру на оживлений рух на улици. Лиш з трудом могла вдержати ся від плачу.

Чи може й Вікторови приключило ся якесь нещастє?

Колиб так, то она у великім чужім місті не мала вже ані одної щирої людини.

Аж ось хтось запукав до дверий. Увійшов кельнер і дав знати:

— Якісь два панове хотять поговорити з вами.

— Хтож ті панове?

— Они не сказали, як називають ся.

Аж ось відчинили ся двері широко.

— Тату! — крикнула она голосно.

І они обоє кинули ся собі на шию.

По обвислім лици Івана Відемана покотили ся грубі сльози і придушеним голосом сказав він:

— Тут стоїть Віктор. Він мене вирятував. Про мене, можеш собі его взяти. Але змушувати тебе не хочу.

Чи она его хотїла!

— Так, то він мене вирятував. Ясна голова з него. Як гадаєш, чи не опустити єму тих десять тисячів франків поставлених єму за услівє?

На то відозвав ся Віктор піби лиш от так собі:

— Любий вуйку, сподїваю ся, що завтра вечером положу вам на стіл тих десять тисячів. Не хочу ніяких дарунків.

*

В „Хробаці“ зібрало ся було цїле товариство довкола катївского стола: Ґастон Сантіє, Едмунд Лякроа, Віктор Боже, Моріс Делїналь, і другі.

З поставленої бочки вина Бордо щезла була вже значна скількість, коли Ґастон вдарив в свою чарку і встав.

— Любі приятелї! Хоч і як знаменито смакує нам се вино, що звеселяє серце, то всетаки не треба забувати на то, що потреба вишукати когось, котрий прийме гостий. Один мусить платити. Мусимо піддати ся тій неуникнимій судьбі.

— На жаль! — відозвав ся хтось.

— Так, на жаль! — говорив Сантіє торжественно. — Судьбою всего на земли єсть зникаємість. От недовго ще, а зникне і послїдна капля, а останесь лиш гіркість. А тота гіркість називає ся: платити. Але хто мусить платити?

— Той, хто програв заклад! — відозвав ся на то Лякроа.

— Ти був нотарем, отже повтори списану і урядово потверджену грамоту.

Лякроа виймив новісенький шкіряний портфель і почав говорити: Сьвідомий достоїньства мого уряду набув я нинї купном отсей портфель з марокінової шкірки зі срібними оковами, щоби на будуче було в чім переховувати як слїд всї урядові грамоти.

— Лякроа дістав спадщину!

— Або ограбив Ротшільда!

То повідомленє викликало справдешну бурю. То була величезна подія, що Лякроа купив собі портфель. Лиш Віктор знав, за чиї гроші він купив, і усьміхав ся. То було зовсїм на лад справдешного богеміста-волокити, котрому придало би ся так богато всїляких річий, одіж, черевики, добра страва а він велить купити собі портфель, бо той єму якраз сподобав ся.

Ґастон Сантіє мусів аж знову завізвати до спокою, щоби Лякроа міг прочитати дословний зміст закладу.

Коли скінчив, заявив Сантіє: Віктор Боже має голос!

Віктор встав. — Товариші і приятелї! — промовив він. — Під впливом винного одушевленя був заклад зроблений. Коли по бульварах повіяло червоними паперцями, знав я, що Сантіє виконав як слїд свою задачу. Тоді прийшла черга на мене. Та й менї удало ся. Дияман був схований за рамами Мемлїнґової Пречистої Діви в сальонї Дішатель, де я єго знайшов.

чині. Бесідник яко намістник поручав в своїм часї уміщувати рускі написи там, де їх ще не було, а де потреба того вимагала. Бесідник гадає, що коли би палата ухвалила наглячість тої справи, могло би то викликати вражіне, що в тім напрямі діють ся якісь надужитя чи занедбаня. Отже після гадки п. гр. Пініньского справа повинна бути порушена лише в звичайнім внесеню, я відтак відослана до комісиї адміністрацийної, бо може декуди ще нема таких написий. Остаточно заявив бесідник, що як він, так і єго політичні приятелї будуть голосувати против наглячости внесеня п. Скварка.

По промові п. Стапіньского, котрий іменем сторонництва людового заявив ся за наглячостию внесеня, промовляв ще п. Скварко і доказував, що руских написів на будинках, а особливо в бюрах публичних урядів зовсім нема.

В голосованю наглячість внесеня п. Скварка відкинено.

З черги п. Т. Старух мотивував наглячість свого внесеня о подане працї робітникам в фабрицї машин в Сяноцї, жадаючи візваня правительства, аби як найскорше дало ту працю і зарядило нужді і голодови 1300 робітників, котрі полишили ся без удержаня.

По короткій дискусиї, в котрій забирали голос пп. А. Старух, Скварко і Стапіньский, наглячість ухвалено і внесене передано Видїлови краєвому яко комісиї.

Відтак докінчила палата дискусию в справі банку парцеляцийного.

П. А. Старух мотивував вкінци наглячість свого внесеня о заведене IV. кл. в Заваловї, підгаєцкого повіта. По ухваленю наглячости, внесене передано шкільній комісиї.

На тім о год. 2 по полудни закрив п. Маршалок засїдане, назначуючи слїдуюче на нині рано, а при тім заявив, що позаяк доси з трех днів зізволених соймом на дальшу буджетову дискусию лише оден день був присьвячений тій дискусиї, длятого нині і в понеділок буде ще вести ся дискусия над буджетом.

Новинки.

Львів, дня 29 січня 1909.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував старшого комісаря сторожи скарбової II класи Ів. Кусьневича, старшим комісарем сторожи скарбової I кл. для округа краєвої дирекциї скарбу в Чернівцях. — П. Намістник іменував практикантів концептових Намісництва: Йос. Ридигера, Йос. Дїтля і Каз. Левчевского концепистами Намісництва ad personam.

— **Винагорода за кватирунки і підводи.** Мінїстерство краєвої оборони унормувало на 1910 р. винагороду, яка належить ся особам даючим поживу (обід) воякам підчас кватирунку. В Галичинї виносить та винагорода денно: у Львові 70 с., в Кракові 62 с., в инших місцевостях 48 с. На Буковинї: в Чернівцях 57 с., в инших місцевостях 39 с. — Винагорода за підводи виносить за 1 км. і одного коня (вола) в Галичинї і на Буковинї 24 (22) сотиків.

— **Курс для учителів рисунків.** В часї від 15 цьвітня до 15 липня відбуде ся другий півкурс фаховий (А) для дальшого образованя учителів рисунків доповняючих шкіл промислових при державній школї промисловій у Львові зі слїдуючою програмою: 1) Рисунки фахові з круга промислу будівельного, сполучені з викладами о основах будівництва (10 годин); — 2) рисунки фахові з круга промислу механїчно-технїчного, сполучені з викладами о основах машин (10 годин); — 3) рисунки фахові з круга промислу артистичного (5 годин); — 4) рисунки фахові з круга промислу одягового (5 годин); — 5) поясненя технольоґічні (дерево, материяли будівельні і т. п. (2 години), разом 32 годин на тиждень.

До участи в науцї в тім курсї покликані передовсім ті кандидати, котрі минулого року відбули успішно перший півкурс того рода. Кандидати мають внести свої подания на два місяцї перед початком курсу через управу школи доповняючої, в котрій сповняють свої обовязки до дирекциї згаданої школи а рівночасно мають подати ся о урльоп. Кождий замісцевий участник того фахового курсу одержить на цїлий час запомогу з мінїстерства робіт публичних в сумі 180 К додаткової запомоги для замісцевих участників курсу на покрите коштів подорожи до Львова і назад а по части також на удержане можна також сподївати ся і від видїлу краєвого. О розмірах тої запомоги і о постановленім принятю повідомить кандидатів дирекция державної школи промислової на 6 недїль перед початком науки через дотичні окружні Ради шкільні.

— **З Сїльского Господаря у Львові.** Перші загальні збори львівскої філії краєвого товариства господарского „Сїльский Господар" відбудуть ся у Львові дня 1 лютого о год. 1 в комнатах „Львівскої Руси" Ринок 10. II пов. — Засїдане секциї правничо-економічної „Сїльского Господаря" відбуде ся дня 31 січня 1910 о 3 год. по полудни в льокали тов. Ринок 10.

— **Репертуар руского театру в Станиславові.** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок о год. 7½ вечером). Білети продає ранїше на всї тоті вистави „Народна Торговля", а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В недїлю дня 30 січня с. р. „Під Івана Купала", народний образ зі сьпівами і танцями в 4 діях М. Старицкого. В IV дїї „Купальска справа".

Ві второк дня 1 лютого с. р. „Филї моря і любови", трагедия в 5 діях Ф. Ґрільпарцера.

В середу дня 2 лютого с. р. „Панна штукарка", штука в 3 діях Володского.

В четвер дня 3 лютого с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 діях Пуччінія.

Дирекция звертає увагу, що дїтий без білету впроваджувати на салю не вільно. Кожда дитина мусить мати відповідний білет сидячий.

— **Дрібні вісти.** Отворене філії тов. „Просьвіти" для судового повіта Сколе відбуде ся дня 2 лютого с. р. в Сколім о 2 год. по полудни в салі маґістрату. Тогож дня відбудуть ся загальні збори філії „Просьвіти" в Золочеві. — Видїл косівскої філії „Руск. тов. педагоґічного" отвирає з днем 1 лютого с. р. курс приготовляючий до середних шкіл, на котрий буде приймати також здібних учеників без знаня німецкої мови. Зголошеня приймає п. Андрій Яворский упр. шк. Кутах старих. — Вчера закінчила ся в львівскім судї карнім розправа против торговельника Мошка Штольцберга, котрий натягнувши будучого тестя свого сина і богато инших людий на звиш 19 тисячів корон, втїк був з нареченою свого сина Клярою донькою купця Остермана з Жовкви, до Америки. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал Штольцберга на 2 роки тяжкої вязницї. — Полїция арештувала онодї льокая Йосифа Мазуркевича за спроневірене 200 К на шкоду адвоката дра Чешера. — Вчера арештовано Василя Диркача з Жовкви, дезертира 3 п. улянів кр. обор. в Самборі і відставлено на головну варту войскову. — Фірма Фабіян Левен в Станиславові збанкротувала.

† **Померли:** Іларий Елїясевич, довголїтний заступник начальника міскої сторожі пожарної у Львові, упокоїв ся дня 26 с. м. в 62 році житя. — Др. Юлиян Геровский, адвокат у Вашківцях, колись урядник прокураторії скарбу і визначна у Львові особа, помер у Вашківцях дня 25 с. м. в 71 р. житя.

— **Загадочна пригода.** На шляху зелїзничім близь кульпарківского заведеня знайдено онодї тїло будника зелїзничого, котрий, як

— Але хто має платити? — крикнули всї враз.

— Тихо! — приказав Сантіє. — Боже виконав як слїд свою задачу, ба ще далеко красше, але він виходив із зовсїм хибного припущеня, бо я бачите зовсїм не зрабував „Реґента". Менї то нїколи й при думцї не було.

Віктор аж остовпів і слова не міг промовити.

— Я вже на другий день забув був про той заклад. Коли опісля Боже явив ся в моїм ателїє і в наївний спосіб шукав в менї того злодія, що вкрав диямант, то я нїчого не виправ ся, бо менї то видавало ся удачним жартом, але й до нїчого не признавав ся. Я був від того дня і до ту пору, коли доконано рабунку, з Клюєлем у Верзалю. Він то може потвердити. Отже я заплачу заклад.

— Все одно, хто заплатить! Коби лиш було заплачене! — крикнув Делїналь.

Віктор схопив ся. — Зізнане Сантієра єсть для мене несподіванкою в найбільшім степени. Хоч він, як сам признає, програв заклад, то все-таки хотів би її я сповнити дїло любови ближнього, тим більше, що я сего вечера маю також попращати ся з вами і з Парижом.

— Ого! — Не виносити ся! — Тут лишити ся! — стали всї враз кричати.

Віктор вислухав ті прояви дружного довіря і ждав, аж знов успокоїло ся, а відтак кінчив свою бесїду: Мусить так бути. Мимо того, що я Париж полюбив, мимо того що я уважав себе приймаком Монмартра, мимо того, що менї прикро приходить ся розставати ся з вами, мусить то таки стати ся, бо суть сили більші від нашої. Щож то може бути? Що сильнійше від ланців із сталї? — Жіночий волос. — Що могутнїйше як булава і корона? — Жіноча рука. — А що солодше від раю? — Любов. — Отже зрозумієте мене. Мягонька рука веде мене на припонї. Мої руки повязані з собою довгим білявим волосєм. Тота рука веде мене назад до вітчини. Длятого мушу розставати ся з вами а на пращане напийтесь вина зі мною. Я вам охотно се заплачу.

Чарки забренїли і всї випили.

*

В реставрацийнім ваґонї поспішного поїзду якраз спрятували зі стола а кельнер подав чорну каву.

Вершки Воґезів щезали в далї.

По правім боцї коло вікна сиділи за столом три добре знакомі: вуйко Відеман, Кеті і Віктор Боже.

— Чи подумала ти собі була, що будемо так вертати, коли ти мене пізнала перед реставрацию Ружмон?

Кеті на то питанє свого нареченого покивала головою. — Нї! Та й хто би міг був о тім подумати, що случай зможе наробити таких річий.

— А знаєш — вмішав ся тут вуйко Відеман до розмови — що мене найбільше тїшить? То тих десять тисячів франків, які ти заробив на моїм увільненю. Без мене був би ти їх нїколи не дістав.

— Правду кажете, вуйцуню. Можете тепер накупити собі за то табаки, бо ваш ніс мало що таки з голоду не згинув в послїдних днях.

— Мало що не згинув — сказав Відеман, пукнув по своїй роговій табакерцї, зажив сьвіжий нюх табаки та й знову замовк.

А Віктор взяв ся читати послїдне число „Matin-a", котре взяв собі з Парижа на дорогу. При тім знайшов він повідомлене о заручинах з іменами Норетта Бернар і Люї Турталь.

Усьміхаючись, спогадав собі Норетту, котра так важну відограла ролю в єго штуцї. Аж ось попав на дальшу новину, котру прочитав в голос: Хитростию звістного кримінального комісаря Фальлота удало ся арештувати злодія „Реґента"; єго прихопили в тій хвили, коли він хотів виймити зпоза рам одного образа в Люврі вкрадений диямант, котрий там був сховав, де єго однак відкрито і заступлено підробленим, щоби мати в той спосіб доказ против злодія. Злодієм єсть якийсь торговельник дорогоцїнними каменями з Амстердаму, котрий, як то вже признав ся, носив ся з пляном зрабованя вже від кількох недїль.

— Ну, отже тепер ще й злодія знайшли! — сказав вуйко Відеман вдоволений.

опісля ствер̂джено, називає ся Антін Трудиїр. Трудиїр мав відтяту руку і розторощену голову а з того можна вносити, що єго імовірно поїзд переїхав. Жандармерия розвела доходженє що до причини смерти, бо не звістно, чи погибший став ся жертвою якоїсь нещасливої пригоди, чи допустив ся самоубийства.

— **Процес Боровскої** закінчив ся вчера, а предсідатель трибуналу предложив судиям присяжним слідуючі два питаня: 1. Питанє головне: Чи обжалована Янїна Боровска виновата, що в ночи з 4 на 5 червня 1909 р. в Кракові в намірі позбавленя житя стрілила до адвоката дра Володимира Левицкого в спосіб зрадливо-підступний з пістолета бравнінґа, внаслідок чого др. Володимир Левицкий поцілений кулею погиб? — 2. Питанє головне на случай запереченя першого питаня: Чи обжалована Янїна Боровска виновата, що в ночи з дня 4 на 5 червня 1909 р. що правда не в намірі убитя, а все-таки у ворожім намірі стрілила з пістолета бравнінґа до адвоката дра Володимира Левицкого так, що той внаслідок того погиб?

Перше питанє відносить ся до злочину убийства, а друге до злочину забитя. Сему другому питаню спротивилась була оборона, однак трибунал по нараді ухвалив удержати то питанє.

Відтак розпочала ся бесїда прокуратора дра Маровского. Прокуратор вказав насамперед на то, що Боровска вибрала собі дві методи оборони: одну в слідстві, другу підчас розправи. В слідстві казала, що Левицкий відобрав собі житє, щоби дати їй доказ своєї любови, а підчас розправи змінила ту оборону і казала, що ходило о суд лиги охорони чести, а коли она відмовила зложити декларацию в єго користь, він відобрав собі житє.

Все промавляє за тим, що Левицкий не сам відобрав собі житє, але хтось єго убив. Виходить то з положеня єго тіла, з ран, які на нїм знайдено, зі скрученя лямпи і виймленя штучної щоки. Боровска зараз по убийстві не взивала ноготівлі ратункової, бо їй ходило о то, щоби Левицкий стратив насамперед притомність і не міг сказати, хто єго убив. Все промавляє за тим, що Боровска аж тоді завізвала помочи лікарскої коли вже переконала ся, що Левицкий стратив притомність і не може єї зрадити. Левицкий мучив ся ще 7 годин а Боровска зараз в поліциї допитувала ся задно дуже пильно, чи він ще жиє, чи притомний. Причиною убийства сталось то, що Левицкий хотів рішучо зірвати всякі зносини з Боровскою і що хотів виїхати за границю, щоби увільнити ся від неї.

Подібно доказував і адвокат др. Клембковский, заступник родини Левицких. Боровска — казав він — покинула чоловіка і дитину і приїхала до Кракова, щоби наклонити дра Левицкого до удержуваня дальших зносин з нею. Коли то їй не удало ся, постановила з мести позбавити єго житя. Увійшла неспостережено до єго помешканя і сховала ся а коли Левицкий положив ся спати і заснув, она стрілила до него; він схопив ся з постелї, упав і качав ся по земли а Боровска сховала ся в кутику і ждала, аж він стратить притомність. Аж по тім, коли вже все приготовила, завізвала поміч лікарску. — Нині промавляє оборонець обжалованої др. Шаляй. Вироку сподівають ся вечером.

— **Масова купіль у вині.** Залога парохода „Пундо", котрий від кількох днів стоїть вже під Льондоном в ріці Тамізї, може похвалити ся, що направду купала ся у винї і то не лиш може полокала ним горло, але купала ся таки направду цілим тілом. Лиш в тім одним була трохи недогода, що тота купіль була сполучена зі смертельним страхом, бо смерть таки на правду заглядала всім в очи при тій купели а то внаслідок бурі, яку мусїв той корабель перебувати майже через цілий час своєї дороги аж до Льондону. Найстрашнїйша буря лютила ся в заливі Біскайскім і тоді то попукали обручі на кількох величезних бочках з портовим вином, в котрих містило ся разом 1400 відер того знаменитого і дорогого напитку. Цїле мале місце межипокладу залило вино а залога бродила по колїна в тім червонім солодкім напитку, підчас коли буря кидала кораблем мов лупинкою з оріха на всї боки. Серед таких обставин трудно було удержати ся на ногах і що хвиля котрийсь з моряків падав як довгий у вино і купав ся в нїм. Они одержали були приказ вичерпувати вино та виливати у море, але хоч житє моряків було в найбільшій небезпечности, то все-таки мусїв стояти коло них один офіцир і упоминати їх, щоби они не пили.

Телеґрами.

Відень 29 січня. Ґр. Кін-Гедерварі приїхав нині о год. 8·40 рано до цїсарского замку і був вже о год. 9 на авдиенциї у цїсаря.

Париж 29 січня. Стан води на Секвані не змінений; вода в ріці Марні опадає.

Париж 29 січня. Мінїстер справедливости Барту разом з родиною мусїв утїкати із свого помешканя при ул. д'Отен. Родина мусїла утїкати на лодках і на плечах сильних мужчин.

Париж 29 січня. В низше положених частях міста Картієр Лятен і Жарден де Плянт вода наробила величезної шкоди. На бульварі коло стациї підземної зелїзницї при ул. Дантона, віддаленої від Секвани 500 метрів, чути страшенний шум і гук; причина того не знана.

Париж 29 січня. Випогоджує ся. Після послідних вістий, вода в Секвані не прибуває. Єсть надія, що небезпечність минула. Один з інжинїрів, занятих при будові валів охоронних, заявив, що небезпечність від сторони ріки минула, але грозить небезпечність, що земля під ногами усуне ся. — Начальний архітект міста Парижа каже, що нема небезпечности, щоби доми в Парижи завалили ся.

Цїна збіжа у Львові.

дня 29 січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·40	до	13·60
Жито	9·30	„	9·50
Овес	7·50	„	7·70
Ячмінь пашний	7·—	„	7·30
Ячмінь броварний	7·30	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·50	„	13·—
Вика	7·50	„	8·—
Бобик	6·90	„	7·10
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	82·—
Конюшина біла	75·—	„	85·—
Конюшина шведска	70·—	„	82·—
Тимотка	28·—	„	30·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець.

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, $10·^{30}$.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9·^{44}$, $6·^{29}$*), $11·^{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9·^{28}$, 6·13*), $11·^{39}$*)
— — *) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, $11·^{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10·^{45}$.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: $5·^{53}$*), 6·32, 1·49*), $6·^{50}$, $10·^{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).